

Врѣме минуваше. Пѣкъ се и мрѣкваше.

Стражарьтъ се приближи до дѣда Генка и го запита :

— Дѣдо, какво още чакашъ ?

— А бе, синко, чакамъ да дойде моето момче да ме посрѣщне. Азъ ида отъ Бойково, не знамъ да ли го знаешъ ти: то пада долу хе... далечъ. Тукъ имамъ синъ на голѣма работа. Писа ми, безъ-друго, да дойда, писахъ му и азъ, че трѣгвамъ, пакъ и отъ Филибе му бихме тилуграфъ, че трѣгвамъ. На, живо и здраво дойдохъ тукъ, но — това сега! — него нѣма. Кой знае, какъвъ ялнѣшлѣкъ е станалъ. Да не е боленъ я той, я нѣкой другъ вѣжди?!... Не знамъ и азъ сега какво да правя...

И дѣдо Генко въздѣхна издълбоко, разгледа се пакъ наоколо, дано види нѣщо, пакъ извади измачканата си кърпа, отри потно си чело и се сложи върху куна вещи, да си почине.

— Какъ викатъ сина ти, дѣдо?

— Григоръ! Тукъ, ми казваха, всички хора го познаватъ.

— На каква е работа?

— На голѣма! Всичкитѣ работи прѣзъ негови рѣцѣ минуватъ. Знаехъ, дѣ се намира, ама нали забравихъ!... Хж, чакай, дойде ми на ума: въ кѣнциралията ми казваха, че седи ..

— Дѣдо, тужъ да седишъ — по-лошо. Качи вещитѣ въ нѣкоя кола, пакъ се упѣти за града. Питай, все ще намѣришъ сина. Хайде, че се мрѣква!...

— Та и азъ туй виждамъ, синко я!... отговори съ плачевенъ тонъ старецътъ, посърналъ, като попаренъ съ врѣла вода. Кѣдѣ сега да се лутамъ съ толкова юкъ и изъ непозната голѣма касаба? Тия нѣща, дѣто ги тукъ гледашъ, сж чужди! Да се не объркамъ още повече?!... Пакъ и кола дѣ ще намѣря! Ама работа а! Ама ялнѣшлѣкъ а!...

Най-послѣ, дѣдо Генко почна да събира вещитѣ си за да трѣгне, а стражарьтъ отиде да му дири и пазарява кола.

Въ тази минута и Бойковски, запѣхтянъ и съ слугата си, пристигна съ файтонъ.